

Nem megy le a nap, nincs sötétedés, csak fény és fény és fény. Észre se veszem, hogy van testem, vagy nincsen, de napszemüvegre nincs szükségem.

És nincs semmi kétségem, hogy én én vagyok, s anyám - anyám.

GYÁSZHÍR

Szomorú szívvel tudatjuk mindnyájatokkal, hogy szeretett *Király Mártink*, hosszú, példamutatóan viselt szenvedés után április 3-án hazatért Teremtőjéhez. Halála előtti napon Pio atya alábbi imáját hozta nyilvánosságra. Imádkozzuk mi is Mártira gondolva!

*Maradj velem, Uram, mert szükséges, hogy velem légy,
hogy el ne feledjelek. Tudod, hogy milyen könnyen
elfordulok
tőled.*

*Maradj velem, Uram, mert gyenge vagyok, szükségem
van a Te erődre, hogy ne essek el annyiszor.*

*Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én életem, és
nélküled értelmetlen és reménytelen a létem.*

*Maradj velem, Uram, mert Te vagy az én
világosságom, és nélküled sötétségben vagyok.*

*Maradj velem, Uram, hogy megmutasd nekem a Te
akarodat.*

*Maradj velem, Uram, hogy halljam a hangodat, és
kövesselek.*

*Maradj velem, Uram, mert még jobban akarlak
szeretni, és mindig Veled akarok lenni.*

*Maradj velem, Uram, ha azt akarod, hogy hűséges
legyek Hozzád.*

*Maradj velem, Uram, mert bármilyen szegény is a
lelkem, azt kívánom, a Te számodra a vigasz helye, a
te szereteted*

fészke legyen.

*Maradj velem, Jézus, mert már késő van, és a nap
lenyugvóban, múlik az élet. Közeledik a halál, az ítélet,
az*

*örökkévalóság. Meg kell újítanom az erőmet, hogy ne
álljak meg útközben, ehhez szükségem van Rád. Félek
a*

*sötétségtől, a kísértésektől, a szárazságtól, a
keresztől, a szenvedésektől. Óh, mennyire szükségem
van Rád, én Jézusom,
a számkivetés éjszakáján!*

*Maradj velem, Jézus, mert az élet sötétségében –
annak minden veszedelmével – szükségem van Rád.
Segíts, hogy felismerjelek, úgy, mint tanítványaid a
kenyérsezégkor, hogy a szentáldozás legyen a
világosság, amely*

*eloszlatja a sötétséget, az erő, amely fenntart engem,
és egyetlen boldogsága szívemnek.*

*Maradj velem, Uram, mert halálom óráján is Veled
akarok lenni, ha nem a szentáldozásban, legalább
kegyelmedben és
szeretetedben.*

*Maradj velem, Jézus, nem kérem isteni
vigasztalásodat, mert nem vagyok rá méltó, csak a te
jelenléted ajándékát kérem.*

Óh, igen, ezt kérem Tőled!

*Maradj velem, Uram, egyedül Téged kereslek, a Te
szeretetedet, a Te kegyelmedet, a Te akarodat, a Te
szívedet, a Te*

*lelkedet, mert szeretlek Téged, és nem kérek más
jutalmat, mint hogy egyre jobban szeresselek, erős,
cselekvő szeretettel.*

*Add, hogy teljes szívemből szeresselek itt a földön,
hogy aztán tökéletesebben tovább szeresselek az
örökkévalóságban,
édes Jézus.*

KIRÁLY ANNA

MEGEMLEKEZÉS

Tegnap elvesztettem a nővéremet...

Emlékszem, amikor megtudtuk a diagnózist már több, mint 1 éve. Éppen házi ápolásban voltam s a konyhában készítettem a néni ebédjét. Elolvastam a Márti által írt facebookos posztot, majd csörgött is a telefonom, Anya, majd bátyám is hívott, hogy értelmezsem az orvosi szöveget. Én sem tudtam igazán értelmezni...vagy inkább nem akartam. Mikor sikerült felfognom a helyzetet, dühös voltam. Mindenre, mindenkire, Istenre. Emlékszem utána a szilveszterre. Ahogy a tűzijátékok fényét néztem zokogva, az jutott eszembe, vajon a következő szilvesztert megéli-e Márti? Megélte.

Istennek legyen hála! Emlékszem, hogy amikor tudatosult a diagnózis bennem, többet nem tudtam rágyújtani. Szégyelltem magam. Ő sosem dohányzott, mégis nehezére esett köhögés nélkül elmondani egy mondatot. **Hálát adok**, mert Ő adott erőt a leszokáshoz. Most már csak azért szégyellem magam, mert az Ő szenvedése kellett ahhoz, hogy észrevegyem mit művelek...

Emlékszem arra a sok mélypontra a betegség alatt. Amint ezek eszembe jutnak, mindig hozzájuk csapódott valami reménysugár is, ami végig ott volt a negatív történések körül vagy után.

Emlékszem, amikor Márti mérlegelte a kemoterápiát. Az orvosok szerint, ha nem fogadta volna el, 3 hete lett volna.

Istennek hála, elfogadta a kezelést és az utolsó lélegzetvételéig küzdött!

Emlékszem amikor a kemók után, nálunk volt a Nyírfában. Magam előtt látom a görnyedt, vékony,

fehér alakját, amit rázott a köhögés. Miközben kikísértem a mosdóba, imádkoztam, hogy ne szenvedjen tovább! Nem mindig azért imádkoztam, hogy gyógyuljon meg, hanem hogy a Jóisten enyhítse a szenvedését, bármit is jelentsen ez. Sokszor kértem a Jóistent, adjon nekem a szenvedéséből. Elkeseredésemben, hányszor mondtam, hogy „bár én lennék beteg”. De én, nem voltam ehhez a hatalmas kereszthez méltó.

A sok szenvedés között, mindig ott volt a remény sugara. **Istennek legyen hála!**

Sokszor éreztem mérhetetlen dühöt az egészségügy és a benne dolgozók iránt. Még nehezebb volt ezzel szembesülni úgy, hogy én is közéjük tartozom. Viszont, **hálát adok Istennek** azokért a személyekért, akik enyhítették Márti fájdalmát, támogatták lelkileg, biztatták a küzdelemben!

Sokszor beszélgettünk Mártival, vajon miért alakult ez ki nála, ez az embert felemészítő betegség. Én úgy hiszem, Isten őt tartotta olyan erősnek és kitartónak, aki ezt a keresztet elbírja s őáltala mi is nyerünk, esélyt kapunk a változásra, változtatásra és átértékeljük az életünket.

Márti hihetetlenül pozitívan tudta látni a helyzetet még akkor is, amikor reménytelennek tűnt minden. **Hálát adok Istennek**, hogy ilyen nővért adott nekem!

Az utolsó 2 hét volt (a kezdetleges kemós tünetek után) a legkeményebb. Március 28-án, hajnali 2-től fél6-ig tartott a köhögési rohama, ami majdhogynem a fulladásos halálhoz vezetett. Ha tudtam volna, mennyire fél, biztosan jobban próbáltam volna nyugtatni...arra emlékszem, hogy miközben próbáltam nyugtatni s elvonni a figyelmét, néhol pedig biztatni,

hogy köhögje fel a váladékot, hajnali 5 felé tartva, imádkoztam, hogy Isten vegye el a szenvedését. Az utóbbi időben sokszor voltam náluk és minden egyes köhögésénél csak azért imádkoztam, hogy ne alakuljon rohammá. Tudtam, hogy a fulladásos haláltól félt a legjobban. **Hálát adok a Jóistennek**, hogy ott voltam vele és **hálát adok**, hogy nem akkor szólította

magához.

Április 2-án, a hospiceba való kerülése után 1 nappal, bementünk hozzá, hogy Anyát és Apát lássa. Megkönnyebbülés volt eljönni tőle. Pozitív volt, a fáradtságán erőt véve is tudott mosolyogni. Csodálatos volt az utolsó napokban is! Április 3-án még elkészönt férjétől és fiától is s tudtam, hogy még aznap fogok kapni egy telefont, ami a földi létének elmúlását fogja jelenteni. Így is történt. Most úgy érzem, megnyugodtam. Nem szenved többé. A legjobb helyen van, a legjobbak között. Most már rajtunk a sor. Helyt kell álljunk s követnünk kell Őt, mert példaértékű volt a lénye. Segítenünk kell egymást, akik itt maradtunk. Amikor pedig eljön az ideje, elmeséljük Ferkónak, milyen fantasztikus Édesanyja van.

Szívemben nyugalom van és megkönnyebbülés. Remélem méltó leszek ahhoz, hogy Isten Országába jussak s találkozam Mártival, mert tudom, Ő már fentről néz le ránk és ebben a pillanatban is melenget a mosolya.

Istennek legyen hála!